

 HARLEQUIN®

 JALOOLINE ROMAAN

*Tõotatud hertsoginna
tagasitulek*

Lauri Robinson

Originaali tiitel:
Lauri Robinson
The Return of His Promised Duchess
2022

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Virge Pihel
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2022 by Lauri Robinson
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D01421222
ISBN 978-9949-82-996-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Mu kallitele Denise'ile ja Karile.
Mul on nii toredad mälestused meie
aastatetagusest reisist Atlantasse.*

Autori tervitus

Aitäh, et avasid raamatu „Töötatud hertsoginna tagasitulek“. Selle loo inspiratsioon pärineb puhkuselt, kui enam kui 20 aastat tagasi oma ema ja ühe õvetütrega Atlantas käisin. Teine õvetütarest sõitis Tennesseeest Georgiasse, et meiega ühineda. Mina kasutasin karkusid ning üks neist ootas oma esimest last, kellest on praeguseks saanud vanem õde, aga meil oli imetabane puhkus.

Üks külalastatud kohtadest oli ajalooline istandus. Selle esimesed omanikud olid neli last, kaks poega ja kaks tüdart, ning kui Ameerika kodusõda puhkes, saatis pere oma kaks tüdart Inglismaale, et neid sõdimise eest turvalises kohas hoida.

See väike infokilluke on minuga aastaid kaasas käinud, nii et... see on see, mis juhtub minu loo kangelanna Annabelle'iga. Ta arvab, et kodust ära saatmine on kõige halvem asi, mis eales temaga toimuda võiks. Minu kangelase Andrew' jaoks viskab Annabelle'i saabumine mehe hästi kavandatud plaanidele korraliku kaika kodaraisse.

Need kaks kindlameelset inimest leiavad end olukorras, mida kumbki ei soovi ega ole põhjustanud, ometi on nende ülesandeks sellele lahendus leida.

Ma loodan südamest, et te naudite Annabelle'i ja Andrew'ga tutvumist sama palju kui mina ning teile meeldib nende teekond õnneliku lõpuni.

Esimene peatükk

1861

*H*all taevas. Udu. Munakivisillutisega tänavad. Nii karge, et naise selga mööda jooksis külmavärin.

Annabelle Smith ei olnud kindel, kas see oli see, mida ta oli oodanud, või mitte. Aga ega ta olnud kunagi arvanud, et ta Londonisse satub. Eales.

Ta sulges silmad, sundis pisarad tagasi ja neelas alla hoogsalt pealetungiva nõrdimustunde. Ta oli ladustatud laevale otsekui toidukott – visati üle õla ja kanti planku pidi laeva ning veeti oma kodumaalt ära – sellest piisaks igäihele, et end nõrdinult tunda.

Rohkem kui nõrdinult.

Ta oli siiani nii haavunud, et paljas mõte sellest ajas silmad kipitama.

Ta ei oleks kunagi uskunud, et isa võib teda sellisel viisil kohelda.

Aga seda ta oli teinud.

Annabelle'i enda ohutuse nimel.

Tühi loba.

Just see'p see oli.

Tühi loba.

Aga ometi siin ta nüüd oli, Londonis, teel oma vanaisa majja. Mehe juurde, keda ta kunagi kohanud polnud. Kelle olemasolust ta polnud teadnud. Ta oli olnud beebi, kui ta ema Ameerikasse põgenes.

Just see võis olla põhjus, miks ta end üdini kangestunult tundis. Asjade pärast, mida ta oli oma ookeanireisil teada saanud. Kõige rusuvam neist oli asjaolu, et Arlo Smith ei ole ta isa. Mees oli ta kasuisa.

Temast uhtus taas üle „oh, ma vaeseke“-tunne.

Ta oli näinud piisavalt Londonit, seega päästis ta akna ees rippuva raske kardina valla, naaldus õõtsuvas tõllas istmele ja kuulas hobuse sammuklobinat munakividel kajamas.

Tõld ei olnud selline nagu Ameerika postitõllad, kus nahast kardinad olid üles keeratud, et lasta sisse päikesepais-
tet ja värsket tuuleõhku. Kodukandi tõllad olid ka eredalt värvitud.

See tõld oli musta värvi. Seest ja väljast. Isegi aknaid kat-
vad rasked kardinad olid mustad ja sisemus tume ja sünge, just selline, nagu ta end sisimaski tundis.

Ta kohendas oma süles olevat väikest puust laegast, hoi-
dis seda oma kõhule lähemal, otsekui võiks see teda natuke kaitsta või siis pakkuda veidike tuttavlikkust. Laegas oli kuu-
lunud tema emale ja lapsena oli ta mõelnud, et see on väike aardekirst.

Karbi sisu oli olnud üllatuseks. Ja mitte eriti toredaks.

Selles olid juveelid. Kaelakee.

Karbis olid ka väike beebipapu ja päevik.

Merereisil Virginiast oli ta päeviku läbi lugenud ja kaelakeed mitu korda uurinud. Kullast keesse oli eri suuruses smaragde seatud, ühendades mustriks ühe suure juveeli ja kaks väiksemat, suuremate smaragdide juures rippus kuus pisarakujulist pärli. Pärlid oli eri suuruses, suurim neist ühendatud keskel oleva suurima smaragdiga. Ta ei olnud kunagi näinud ema seda kandmas. Ta ei olnud eales aimanud, et see kaelakee olemas on, kuni avas karbi. Mõned võiksid arvata, et see on imeline ehe, aga lugu selle taga ei olnud imeline.

Ta oli sellest loost lugenud ema päevikust. Veel üks asi, mille olemasolust ta ei teadnud. Nahkköites raamatu lehtedel oli sünge mõtisklus, mis oli tekitanud temas tunde, kas ta ise üldse teab, kes ta on. Kindlasti ei olnud ta Annabelle Smith, kelleks ta end alati oli pidanud. Ja Arlo Smith, mees, keda ta oli kasvades issiks kutsunud, ei olnud tema isa.

Tema päris isa oli olnud hertsog. Archibald Fredrickson, Comptoni hertsog, oli olnud enam kui nelikümmend aastat vanem kui ta ema ja – päevikut uskudes – mitte eriti meeldiv mees.

„Vabandust, preili, aga me jõuame peagi kohale,“ ütles kapten Berland, kes istus sirgelt oma istmel Annabelle'i vastas. „Mulle öeldi, et pean teile teatama, et kui tunnete end olukorras, kuhu satute, ohustatuna, peaksite võtma ühendust selle mehega. Ta on siin, Londonis.“

Annabelle võttis pabeririba, mida mees tema poole sirutas. Kapten oli küllaltki viisakas, aga suure tõenäosusega ei

jõudnud ta ära oodata, millal naisest lahti saab. Lisaks sellele, et ta oli Annabelle'i Ameerikast kohale toonud laeva kapten, oli ta vastu võtnud ka ülesande naine ta vanaisa juurde viia, mis tähendas pikka rongisõitu Londonisse sealt, kus nad olid oma reisi järel ankrusse heitnud.

Ta avas sinisest siidist ja mustast pitsist kukru, mis sobis ta kleidiga ja oli paelaga randme külge kinnitatud, asetaski ikka veel kokku volditud kirjakese selle sisse ja tõmbas kukru kinni. „Täna.“

„Ma tõesti soovin teile kõige paremat, preili Smith,“ ütles kapten.

„Täna,“ ütles naine uuesti. „Ma loodan, et jõuate kiiresti tagasi Ameerikasse.“

„Ma ei lahku veel mitme nädala jooksul. Kui teil ei õnnestu leida kirjas olevat meest, võite julgelt mind Southamptonist üles otsida.“

Annabelle noogutas. „Väga lahke teist.“ Aga ta teadis ometi, et kapten ei viiks teda tagasi Ameerikasse, mis oleks ainus põhjus, miks temaga ühendust võtta. Ta isa – kasuisa – oli andnud range korralduse, et ta peab jääma ookeani taha. Londonisse. Koos vanaisaga. Mis siis, et ta oli nutnud ja anunud, et teda ära ei saadetakse.

„Ma ei tunne teie vanaisa, Westerdownesi krahvi, aga ma olen temast kuulnud ja kaldun uskuma, et ta on rahul, et ta perekond taas ühineb.“

See oli neil ühine. Annabelle ei tundnud samuti Lawrence Thomas Hardingit, Westerdownesi krahvi, ning ta ei oodanud temaga kohtumist. Ema päeviku põhjal tundus, et ta vanaisa ei olnud palju meeldivam kui vana hertsog, kellega ta oli oma ainsa lapse abielluma sundinud.

Tõld rappus, kui hobused peatuma sunniti, ning ta neelatas kuivast suust hoolimata, teades, et nad on kohale jõudnud.

Kapten Berland võttis enda kõrvalt istmelt oma mütsi ja torkas selle kaenla alla. „Ma saadan teid ukseni ja hoolitsen siis teie kohvrite maha laadimise eest.“

Annabelle võiks talle öelda, et see ei ole vajalik, aga ta teadis, et mees oli andnud sõna, et viib ta vanaisa ukseni, nii-siis ta vaid noogutas ja kohendas paelu, mis hoidsid ta tumesinist kübarat paigas.

Kutsar avas tõllaukse ja Annabelle ootas, et kapten esimesena välja astuks, siis võttis ta vastu mehe toetava käe, et esmalt rippuvale astmele ja siis maha astuda. Ta hingas sisse ja vaatas esimest korda vanaisa maja. See oli üsna suur. Kolm korrust. Aga üpris kitsas, lähestikku kummalegi poole ehitatud samasuguste majadega. Maja oli ehitatud tellistest, mis olid pruunid, laiad ja rohmaka välimusega, ning trepp, mis eesukse juurde viis, oli samadest tellistest tehtud. Maja ja tänava vahele jääv aed oli väga hoolitsetud, ent näha polnud ühtegi lille.

See sundis teda raskelt ohkama ja taas halli taeva poole vaatama. Võib-olla ei paistnud siin iial päike ja sellepärast ei saanud ka lilled kasvada. Ta ei olnud selles kindel, aga nii ta end tundis. Teda paistis ümbritsevat sünge, peaaegu värvitu maailm.

Kapten võttis ta küünarnukist, et saata teda piki kõnniteed trepi poole. Annabelle astus edasi, ikka kõvasti karpi enda vastu surudes, ja tundis, otsekui kõnniks ka plangul mingis piraadilaevas, ees ootamas vaid vältimatu hukki.

Ta ei olnud valmis vanaisaga kohtuma, niisiis ta ehmus veidi, kui majauks avanes. Üks mees tuli majast välja ja kiirustas trepist alla, pannes rohkem tähele enda käes olevat kübarat kui teda ja kaptenit. Ta oli päris elegantselt rõivas-tunud, kandes tumepruuni kuube, mis oli tagant pikem ja eest avatud, paljastades kuldselt sädeleva vesti, valge särgi ja pruunid püksid koos kõrgete pruunide saabastega.

Vahest märkas Annabelle kõike vaid seetõttu, et tundis üdini kergendust, kuna mees oli liiga noor, et olla ta vanaisa.

Kui mees neid märkas, astus ta kõrvale, mis oli aga juhtumisi sama suund, kuhu astusid Annabelle ja kapten talle möödumisvõimalust anda püüdes. See juhtus uuesti, kui nad kõik astusid vastassuunas.

Pahinal välja hingates astus mees murule ja viipas käega, et nad saaksid edasi liikuda.

„Tänan,“ vastas kapten Berland.

Mees noogutas ja Annabelle märkas, et mehe juuksed olid sama pruunid kui ta kuub – ja samuti silmad, aga neis olid lisaks kuldsed tähnid, mis olid peaaegu samas toonis kui ta vest.

Noodsamad silmad tõmbusid pilukile ja huuled prunti, siis noogutas mees talle ja astus tagasi kõnniteele, kui Annabelle ja kapten temast mööda astusid.

Ta hoidis tagasi soovi üle öla mehele järele vaadata ja mõtles, miks paistis too nii tülgestunud olevat. Kui see ei olnud just londonlaste tavapärane olek. Ebaviisakad. Ebameeldivad. Sobivad nende sünge ja värvitu maailmaga.

Veel üks põhjus, miks naasta Ühendriikidesse niipea kui võimalik. Ta vajab päikesepaistet, värve, lilli ja linde.